

100401 Skärtorsdagen

Henrik Glamsjö

Spelar historien någon roll längre? Har vi som lever i den bästa av världar egentligen någon anledning att titta tillbaks. Är det inte bara mörker och elände med lukt av damm och malkulor? Måste vi inte lämna allt bakom oss och gå ut i vårt exodus och lämna slaveriet. Ni hör på tonen att det svar jag ger på den frågan är: nej.

Ändå har berättelsen från GT använts just så: lämna slaveriet, gå ut, bryt upp, bryt upp! Det gjorde ju Israel barn från den grymme Farao. Lämna allt. Det betyder inget längre. Historien är förbi, över och passé.

Och ja, Israels barn bröt upp och gick. De lämnade i alla hast landet för att gå mot det nya, förlovade landet, det som flöt av mjölk och honung. I alla hast fick de ta sina kläder och sina tillhörigheter och ge sig av på en vandring, en lång vandring. Det var nog tur att de inte viste hur lång den skulle bli.

Vi vet inte exakt när uttåget ur Egypten ägde rum men det skedde under den 18:e eller 19:e dynastin från ca 1500 fKr till ca 1200 fKr. Även om vi inte med säkerhet kan säga vilken Farao det var som plågade Israels barn, vet vi tillräckligt. Det var förfärligt och de var inte slavar, utlämnade åt maktens godtyckte. Men denna gräsliga historia är inte på något sätt glömd. Slaveriet lämnade de bakom sig men inte historien. För det var i historien Herren uppenbarade sin makt och kraft att hjälpa. Det var i denna historia folket hämtade kraft att gå, för sanningen är att detta första Exodus inte blev det sista. Genom historien har detta folk fördrivits om och om igen.

Därför är uttåget i högsta grad närvarande när de äter sin påskmåltid. Så närvarande att det äter den med skorna på, beredda att resa sig och gå. De historiska händelserna är inte bara historia, utan närvarande. Då är också nu och nu är då. Åminnelse är inte bara att nostalgiskt minnas det som varit utan att historien blir en del av nuet.

Vi är samlade att fira skärtorsdag. Vi hör berättelsen om hur Jesus tog brödet i sina händer, hur han delade det med sina lärjungar. Firade de den traditionella påskmåltiden fanns också uttåget med. Beredskapen att bryta upp, att krossa bojorna för att bli fria. Någon kanske tänkte frihet från det romerska förtrycket men kanske någon annan kunde på djupet höra det Jesus sade om fullkomningen i det rike som väntade: Guds rike. När värden har blivit genomsyrad och mognat till skörd för evigheten. När vi som spridda sädeskorn växt och vitnat till skörd.

Även om Jesus själv beredde sig för exodus ur denna världen genom sin död och uppståndelse var historien inget Jesus och hans lärjungar försökte glömma, tvärt om firade de sin påsk i ljuset av uttåget ur Egypten och befrielsen från slaveriet. Och de firade den i ljuset av framtiden med befrielsen från syndens och dödens slaveri genom det som skulle ske på långfredagen.

Vi delar brödet med hela Guds folk på jorden i samma övertygelse. Vi bryter brödet med alla de som nu lever i fysiskt slaveri, bundenhet under materialismens och de egna begärens bojar.

De som är fjättrade vid denna världens besatthet av yta och prestige. Vi bryter brödet med alla dem som utnyttjas för andras vinning.

Historien blir närvarande här och nu, här firar vi den heliga nattvarden med Israels barn som står i begrepp att bryta upp för sitt Exodus på väg mot löfteslandet. Vi gör det i den täta stämningen kring bordet när Jesus själv bryter brödet med sina lärjungar. Vi bryter brödet i ljuset av den framtid som vi tror och hoppas väntar också oss. Löfteslandet där vi i gemenskap med alla kristtrogn skall lovsjunga Lammet som offrades.

Jesus Kristus är här. Vi tar emot hans kropp och blod. Vi tar emot honom som tröstaren som leder oss rätt. Vi tar emot honom som offrades på Golgata kors, också korset med den offrade Kristus är närvarande här och nu i Guds heliggörande av tid och rum.

Jesus Kristus är närvarande här och nu och han bryter själv renhetens och sanningens osyrade bröd med oss som följer honom på väg mot evigheten.

AMEN